

Fáysta Írók, Riporterek Közös Alkotásai

Alapítva: 1986.

2019. szeptember - október

XVIII. évfolyam 152. szám

Itt van az ősz, itt van újra...

TARTALOM

Évnyitó – 2019. szeptember 2.....	2
37. vízitúra.....	3
A 14.A osztálykirándulása a Vértesben.....	5
Triatlon.....	6
Ferencvárosi extrém sportnap.....	7
Év végi osztálykirándulás.....	9
Véradók névsora, 2019. október 3.	10
Nagyapám, a grófi sofőr.....	11
Kodály Zoltán: Hány János daljátékán az Erkelben.....	12
Erasmus+ francia út, Joigny.....	14
Háromhetes gyakorlaton Burgundiában.....	16
30 éves a SZAKE.....	18
FÁY, a Károli partneriskolája.....	21
Iskolánk Bajmócon.....	22
Az idő kereke... ..	24
Kínai útinapló.....	26
Metró – A trilógia.....	28
Megemlékezés.....	30
Osztálykirándulás Hollókőn és a füleki várban.....	33
Miniszteri elismerések.....	35
Gyűrűk Ura – a könyv és a film összehasonlítása.....	36
Kiállításom kollázsokból és olaj-, vászonképekből a Semmelweis Egyetemen	37
Kiállítások a tárlóban.....	39

Évnyitó – 2019. szeptember 2.

2019. szeptember 2-án, a tanévnyitó ünnepély reggelén izgatottan figyeltük a felhőket, mert az előrejelzés bizonytalan időjárást ígért. Szerencsére szép idő volt, és a technika ördöge sem tréfált meg bennünket. A Hegedűs Judit tanárnő által összeállított ünnepi műsor szereplői Balogh Zsombor és Bozsó Balázs 11. D osztályos tanulók voltak. Az őszi hangulatot Petőfi Sándor *Itt van az ősz, itt van újra* című megzenésített versének részlete Koncz Zsuzsa előadásában idézte meg. Ezután az iskolába járás középkorba visszanyúló hagyományát ismertették a tanulók, ezt aláfestette a Kolompós együttes *Gergelyjárás* című jó hangulatú dala.

Ezután humoros részletek következtek arról, mi vár a diákokra és a tanárookra egyaránt az előttünk álló tanévben: egyrészt diákok aranyköpései dolgozatírás előtt, másrészt a tanári megnyilvánulások tolmácsolása Lackfi János *Tanári ária* című versének részletei alapján. A műsor zárása komoly üzenetet fogalmazott meg a tanulás fontosságáról egy ősi norvég vers – *Tanulj!* – és Nemes Nagy Ágnes *Tanulni kell* című versének megzenésített változata segítségével. Ezután került sor dr. Zántó Edina igazgatói beszédére, majd a legkiválóbb tanulókat jutalmazó díjátadásra.

Az évnyitón kiosztott díjakat a következő tanulók érdemelték meg:

Udvarhelyi-díjat kiváló tanulmányi eredményükért, aktív közösségi munkájukért a 9–10. évfolyamos tanulók kaphatják:

Dene Kristóf (9.b), Gál Csaba (9.b), Herveai Dániel (9.b), Tihanyi Patrik (9.b).

Kecskeméthy-díj „A” típusátnak (nagy családos, jó tanuló)

I. fokozatát **Gulyás Zsombor (9.a)**,

II. fokozatát **Zeitler Ferenc (9.b)** és **Gulyás Levente (11.b)** kapta.

A Kecskeméthy-díj „B” típusát (nyelvvizsgáért jár)

Kovács Domonkos (14.a) és **Simon János (11.c)** diákoknak osztottuk ki.

Hegedűs Judit tanárnő

37. vízitúra

2019. június 28 – július 11.

Bódvaszilás – Szolnok

Az idei vízitúra a Bódva folyón vette kezdetét. Öt napon keresztül ezen a folyón eveztünk, ezután átemeltük a kenukat a Sajóra. A Sajón Tiszaújvárosig, a Sajó torkolatáig eveztünk, majd folytattuk az evezést a Tiszán egészen a Tisza-tóig. Pár pihenőnap és az avatás után egészen Szolnokig eveztünk. Nem minden úgy alakult, ahogyan a programtervben meg volt írva.

Az indulás viszonylag zökkenőmentesen kezdődött azt leszámítva, hogy egy vonatpótló autóbusszal és két vonattal érkeztünk meg Bódvaszilásra. Az első éjszakát sokan alvás nélkül töltötték, inkább zajongtak a táborúznél. A 2. napon kiosztották, ki kivel fog aznap evezni. Mindenki kapott egy mentőmellényt és egy evezőt, amire vigyázni kellett, mert a túra végén természetesen vissza kellett adni. A Bódva folyó elég szűk volt és sekély, meg még tele volt hordalékkal is. Néhány bedőlt fás átemelés után megérkeztünk Szalonnára. Másnap, a 3. napon, a változatosság kedvéért minimum egyszer át kellett emelni valami hulladékkupacon a kenukat. A mai táborhely Szendrőládon volt. A 4.

napon sétáltunk Edelényben, és megmásztuk a borsodi földvárat (már csak maradványai vannak). A mai napon sem maradhatott ki az átemelés, sőt még állati tetemmel is találkoztunk – végül megérkeztünk Boldvára. Az 5. napon átemeltük a hajókat a Sajóra, később a miskolci fenékgátnál kellett átemeléssel küzdenünk. A táborverés Ónodon volt. A 6. pihenőnap volt. Megnéztük a muhi emlékművet és a 4 sarokbástyás ónodi vár maradvékát – az egyik sarokbástyát újjáépítették, így tükrözi a vár eredeti méreteit. A hetedik nap szörnyen hosszú volt. A Sajó–Tisza torkolatig még semmi probléma nem volt, utána

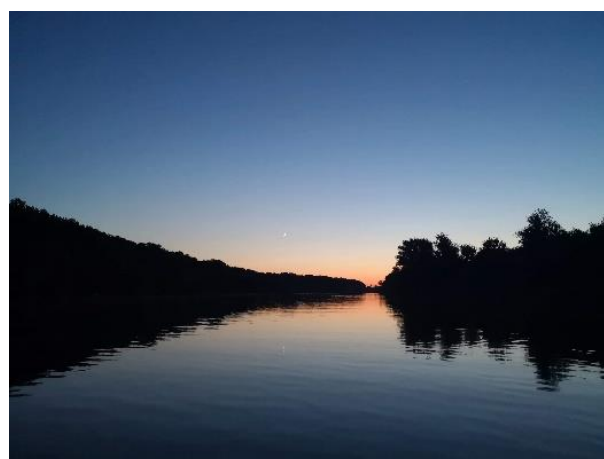

pedig jött a nem várt dolog: alig volt lefolyása a Tiszának, és majdnem állóvízen 61 fkm-et levezni nem volt gyerekjáték, este fél 11-re értünk a táborhelyünkre, Tiszakeszire. A 8. nap folytattuk az evezést a Tiszán, még 43 fkm-et. Mindenki szenvedett a végére, aztán megérkeztünk Tiszaszőlőstre. A 9. napon volt az avatás, este pedig az ünnepi vacsora. A 10. nap

szintén pihenőnap volt, és aki kedvet érzett hozzá, körtúrára mehetett a Tisza-tavon. A 11. napon tovább eveztünk Abádszalóig. A 12. is pihenőnap volt. Aznap a Kiskörei Vízerőművet néztük meg egy tárlatvezetés keretein belül. Felmehettünk a gátra, illetve kiselőadást hallhattunk az erőmű történetéről. A 13. napon Nagykörűig eveztünk a Tiszán, este volt az utolsó ünnepi vacsora.

A 14., azaz az utolsó nap nem teljesen úgy alakult, ahogy kellett volna. A kenukat szállító Toyota Hilux meghibásodott, ami miatt nem eveztünk le Szolnokig, hanem Kiskörútól elmentünk Szolnokra busszal, és utána mentünk vonattal Budapestre. Nagyon mozgalmas és eseménydús napok voltak, mindannyian jól éreztük magunkat!

Czifferszky Tamás, Jóba Dávid 12/D

A 14.A osztálykirándulása a Vértesben

Június 11-én a 14.A, az egyik végzett autószerelő osztály elindult Móra, az utolsó osztálykirándulásra. A kirándulást az osztályfőnökünk, Laskovics Zsolt vezette, illetve szervezte. Az utazás tömegközlekedéssel valósult meg – a Népligettől indultunk busszal, amely a móri autóbusz-állomáson rakott le minket. Laskovics tanár úr a Fáy Toyotájával jött, mivel ezen a kiránduláson az alvás sátrakban történt, így azokat autóval egyszerűbb volt szállítani, illetve az ételeket is.

Az első célállomás Móron a Bozóky borászat volt, ahol bemutatták nekünk a borászat történetét, szó volt a borászatról általánosságban, és volt borkóstoló is. Ezután elindultunk Csókakő felé egy erdei túraösvényen, ahol a dombokon át felsétáltunk Csókakő várához. A vár megnézése és a táj megcsodálása után elindult az osztály lefelé, a vár alatt lévő füves placchoz, ahol a sátrakat terveztük felállítani. Este Laskovics tanár úr bográcsban főzött az egész osztálynak mexikói chilis babot, közben az osztály a sátrakat állította fel. Vacsorázás után elvonultunk aludni.

Másnap ébresztő, reggeli és kávézás után lebontottuk a sátrakat, majd a kocsiba való bepakolás után elindultunk a busz felé, amely bevitt minket Székesfehérvárra. A város rövid megnézése és egy kis fagyizás után elköszöntünk egymástól, majd mindenki elindult hazafelé.

Az osztályban mindenki jól érezte magát a kirándulás alatt, sok jó pillanatot éltünk meg, mind a kirándulás, mind az egész tanév alatt. Ez egy jó lezárása volt az együtt töltött időnek.

Kovács Domonkos 14.A

Triatlon

Idén szeptember 13-14-ére szervezték meg a Fáy-triatlont a szentendrei Duna mentén. Táborhelynek Dunabogdány volt kijelölve. A Fáy-triatlon nagy múltra visszatekintő program, amelyen idén is gyalogtúrázni, kerékpározni és evezni lehetett. A diákoknak saját maguknak kellett gondoskodniuk

sátorról, hálósákról, kerékpárról.

Délben elindultunk Fosztó Levente tanár úrral Budapesten át a Duna-partra. Haladtunk a cél felé, közben megálltunk pihenni kicsit a Római-partnál. Ezután terv szerint továbbhaladtunk Leányfalun át Dunabogdányba. Érkezés után elkezdtük felállítani a sátrakat. Amíg vártunk a vacsorára, berendezkedtünk sátrainkban. Megettük az elkészült finom paprikás krumplit, majd rá fél órára lefeküdtünk aludni. Másnap reggel a Dunában való fürdés után a sátrak lebontása következett. Nekiálltunk reggelizni, majd csináltunk néhány szendvicset az útra. A cuccunkat felraktuk a kocsira, és fél óra múlva elindultunk a Prédikálósziókra. Arrafelé a rövidebb utat választottuk, csak nem tudtuk, hogy az a hegyen keresztül vezet. Így viszont a nehezebb úton haladtunk, volt olyan szakasz, ahol négykézláb mentünk a biciklikkel a hátunkon. Mikor megérkeztünk a Prédikálósziókra, gyönyörű kilátás tárult elénk. A hegyről lefelé menet egy hosszú, kanyargós lejtőn át vezetett az út, majd leérkezve a hegyről egy aszfaltos

útra jutottunk ki. A hegytetőn már eldöntöttük, hogy Szentendrétől hévvel megyünk a Batthyány térig.

A hévvel sikeresen behoztuk az időbeli csúszást, így már hat órára visszaértünk az iskolához. Nagyon fárasztó, de egyszersmind élményekkel teli, kalandos program volt, mindannyian örülünk, hogy részt vettünk rajta.

Uri József András, Gordea Alexander, Szabó Dávid 9.C

Ferencvárosi extrém sportnap

Szeptember 19-én rendezték meg a Ferencvárosi Extrém Sportnapot, ahol többféle érdekes sportot lehetett kipróbálni. Ezért az osztályfőnökünk, Petrányi Gábor tanár úr úgy döntött, hogy picit bevezet minket ezekbe a sportokba, és szerez nekünk egy jó napot.

Testnevelés óráról elmentünk az esemény helyszínére, ahová tömegközlekedéssel és kis gyalogolással tudunk eljutni, az osztálytól megszokott jó hangulatban. Amint megérkeztünk, megmondták, hogy nagyjából egy óránk van, úgyhogy mindenki gyorsan megkereste a számára legszimpatikusabb sportot.

Ki lehetett próbálni az íjakat, hogy hogyan lehet lőni velük, lehetett buborék focizni, ami hatalmas élmény volt, ezen kívül volt még ugráló vár, falmászási lehetőség, és volt egy színpad, ahol zenészek adták elő műsorukat. Én egyből mentem focizni, mert régi vágyam volt kipróbálni, milyen lehet egy nagy gömbben játszani. Össze is állt a csapat, de hamar vége lett a játéknak, mert túl sok volt a lökdösődés, és nem egyszer repültem ki a nézők közé. Szóval picit csalódottan, de lejöttünk a pályáról, és kerestünk más lehetőséget.

Innentől csapatokra szakadt az osztály, mert mindenki mást próbált ki. Én a foci után kipróbáltam az íjászatot, ami közel áll hozzám, mert régebben is sokat lőttem íjjal, azonban már rég nem volt a kezemben, így picit érdekes volt. Ezek után még több osztálytársam is jött kipróbálni, milyen lehet, és szerintem jól ment nekik. Utána még körbejártuk a parkot, ahol ezt az eseményt megrendezték, de már nem fogott meg semmi annyira, hogy menjünk játszani, mert vagy kisebbeknek való lehetőség volt, vagy túl nagy volt a sor, vagy csak egyszerűen nem izgatott az adott sport. Ezután azt vettük észre, hogy csak úgy elrepült ez az egy óra, szóval mentünk vissza a megbeszél helyre. Összességében jó emlékként marad meg bennünk ez a program, és köszönettel tartozunk az osztályfőnökünknek, hogy elvitt minket, és beavatott ezekben a sportokba. Miután letelt az egy óra, aki még szeretett volna, az maradhatott saját felelősségére, de akinek dolga volt, az elmehetett. Ez a program itt ért véget a 11.A számára.

Bolyky Barna 11.A

Év végi osztálykirándulás

Április végén mentünk kirándulni az Északi-középhegységbe. Reggel hét órakor indultunk a sulitól, Lippai tanár úr kíséretében. Csőke tanár úr volt a sofőr, ő vezette a buszt. Az akkor huszonöt fős osztályból sajnos csak huszonketten voltunk.

Az első megálló Ónod volt, ahol megnéztük az ónodi várat. Itt kaptunk egy kis beszámolót osztálytársunktól, főnktől arról, hogy ez pontosan milyen vár volt. Jelenleg egy bástyája újjáépített, a romokra pedig felmászhattunk. A vármászás után elindultunk Miskolctapolcára sebes vágóban.

Amikor megérkeztünk Miskolctapolcára, egyből elfoglaltuk a szállásunk, majd

elmentünk a barlangfürdőbe. A táborban volt a vacsora is. Este csináltunk egy nagyobbacska bulit, amit a tanárok is élveztek. Reggel nyolckor keltünk másnap. Reggeliztünk finom szendvicseket, amelyeket mi készítettünk, és indultunk gokartozni. Nem mindenki tudott sajnos ezen részt venni, de akinek volt kedve, azok nagyon élvezték. A gokartozás után

meglátogattuk a diósgyőri várat. A vár érdekessége, hogy a királynék tulajdonában volt Nagy Lajos király után. Következő úti célunk a Lillafüredre vezető kisvasút, amelyre jó tempóban kellett sietnünk az indulási idő miatt. Lillafüreden megnéztük a fokozottan védett Szent István-cseppkőbarlangot, ahol nagyon sok érdekes formát láttunk (pl.: Anyóstorkot, Mikulást, Mamut fogsort, Jancsit és Juliskát, a „budapesti Mátyás-templomot”), de sajnos, fényképezni csak vaku nélkül lehetett. A kirándulás fagyizással folytatódott.

Miután végeztünk, elmentünk Rudabányára, a szállásunkra. Itt kaptunk estefelé kimenőt, és bemehettünk a faluba, illetve néhány osztálytársnak az az ötlete támadt, hogy elmegy éjszakai túrára a tanösvényen, de a szállásadók szóltak, hogy farkasokat és egy medvét láttak a környéken, ezért a túra elmaradt ☺

Másnap reggel Sátoraljaújhely felé vettük az irányt, ahol lehetett libegőzni, bobozni, két hegy között a levegőben drótkötélpályán átcsúszni. Az erre vállalkozók a Trianon-kálváriát nézhették meg a hegyről lefele.

Itt ért véget a kirándulásunk, mert a nagy távolság miatt el kellett indulnunk hazafele.

Kővári Márkó – Balogh Zsombor 11.d

Véradók névsora, 2019. október 3.

A Fáyban – a hagyományokhoz híven – újra véradás zajlott. A Vöröskereszt több évtizede jár hozzánk, hogy az iskola tanulói, tanárai segíthessenek azokon a betegeken, akiknek vérre van szükségük. Így volt ez most is. **Köszönjük szépen!**

Az adományozók névsora:

Jurancsik Zsolt	10.C	Takács József	12.C
Boldogházi Róbert	11.B	Bokor Balázs	12.D
Hodoroga Dániel	11.B	Czurkó Bence	12.D
Krasznai Roland	11.D	Géczi Péter	12.D
Kálmán Ferenc	12.A	Németh Dávid	12.D
Kovács zsombor	12.A	Osváth Balázs	12.D
Szitter Dominik	12.A	Pittlik Bálint	12.D
Szivek Tamás	12.A	Koncz Tamás	13.G
Vári Géza	12.A	Majer Ákos	13.G
Babják Bálint	12.B	Novák Márk László	13.G
Bálint Gyula	12.B	Balázs Krisztián	14.A
Csuha Ádám	12.B	Csordás Sándor	14.A
Dósa-Pap Zsolt	12.B	Nagy Dénes	14.A
Juhász Kristóf	12.B	Szakter Gábor	14.A
Nagy Attila Károly	12.B	Végh Lajos	14.A
Oláh Zoltán	12.B	Gódor Dominik	14.B
Vakán Levente	12.B	Schmuck Olivér	14.B
Bán Dominik	12.C	Tiringer Attila	14.B
Magyar Dávid	12.C	Tóth Richárd	14.B
Prandoczki Márk	12.C	Pittlik Bálint	12.D
Ráczy Norbert	12.C	<i>Csőke Sándor tanár</i>	

Nagyapám, a grófi sofőr

(Verebics József autósélete)

Nagyapám 1894. február 11-én született Csalapusztán (Fejér megye, Pátka mellett). A testvérét követve 1910-től a budapesti Dedics-testvérek motorkészítő műhelyében tanulta a motorkészítő mesterséget, amit 1913-ban megkapott bizonyítványa tanúsít.

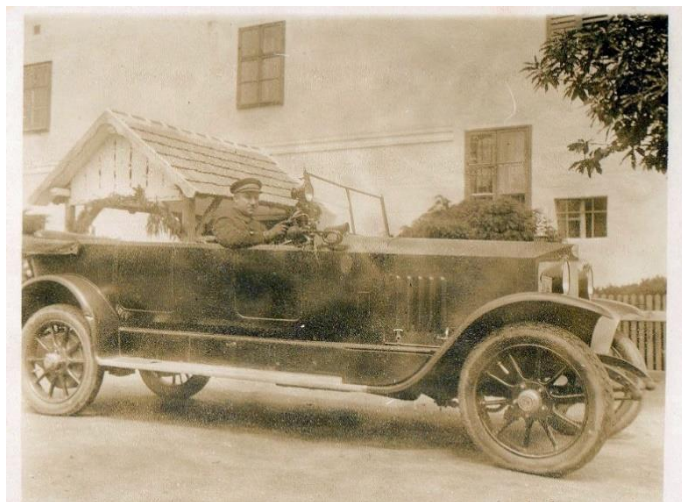
A korabeli Dedics műhely a kor legmodernebb műhelyének számított, autómotor, sőt repülőgépmotor készítésével is foglalkoztak. Dedics Kálmán: magyar műlakatos, repülőgépmotor-szerkesztő és -építő, a magyar repülőgépgyártás úttörője. Fialat felnőtt korában Németországba ment, ahol négy évig dolgozott az autó- és motorszakmában. 1905-ben Budapesten Autó- és motorjavító műhelyt nyitott fivérével (Dedics Ferenc). 1911-ben betársult bátyja 1903-ban Budapesten létesített motorkerékpár- és autójavító vállalatába. Az üzemet még ez évben áttelepítették (Óriás, ma Leonardo da Vinci u. 15.) a felépült, új, emeletes műhelyépületbe, és a Dedics-testvérek immáron cégbejegyzéssel folytatták működésüket. A vállalat Magyarországon az első repülőgépmotorokat szerkesztette és építette 1909–1913 között, amikor a repülőgépgyártás még külföldön is gyermekkorát élte

Nagyapám a hatodik elemi iskola után, 12 éves korától inas volt, 19 évesen kapta meg bizonyítványát és testületi oklevelét. Rengeteg időt töltött el szakmai gyakorlattal, műhelymunkával, vizsgázni is járt elméleti tárgyakból. Később a Királyi Magyar Autómobil-Club vezetője lett

1914-ben azonnal besorozták katonának, a háború végéig haza sem tért. A Kotori-öbölben teljesítette szolgálatát (hajók mechanikai szerelője volt). Hazatérve az első munkahelye gépkocsi-vezetőként a budapesti Angol Dunaparancsnokság (az akkori idők angol követségének számított) lett. Az 1920-as években az erdélyi származású Mikes grófok (Zabola) szolgálatában állott. Először gróf Mikes Ármin, majd később gróf Mikes János szombathelyi püspök gépkocsivezetője volt.

1929–39 között hasonló beosztásban a vajtai gróf Zichy Aladárnál, majd az 1940-es évek elején Csákváron gróf Eszterházy Móric (volt miniszterelnök) gépkocsivezetője. Bejárta tizenhat hengeres Mercedes típusú gépkocsijával szinte egész

Európát (Bécs, Berlin, Róma, Bern stb.) szolgálati útjai során. A második világháborúban nem vett részt kora miatt, ekkor volt körülbelül ötven éves. A háborút követően a letűnt arisztokrata családok már nem tartottak igényt a szolgálatára. A testvérével Budapesten taxizni szerettek volna, de a háború forogtatásában a gépkocsijukat az oroszok elvették. Így aztán, mivel a

családja Vajtán élt, otthon próbált megélhetést találni. A korabeli viszonyokat tekintve nehéz volt a szakértelmének megfelelő munkahelyre kerülnie. Dolgozott Székesfehérvárott egy teherautójavító (TEFU) műhelyben mint műhelyvezető, és a vajtai gyermeküdülőben (vajtai Zichy kastély) gépkocsivezetőként.

Az élete során a szakmai munkájával mindig elégedettek voltak, köszönhetően annak, hogy szakmabeli tudását korának magyarországi legkorszerűbb műhelyében sajátította el.

Verebics Katalin, művészet tanár

Kodály Zoltán: Hány János daljátékán az Erkelben

Az Operakaland keretében 2019. április 30-án az Erkel Színházban majdnem 50-en néztük meg a Hány János című daljátékot. Az 1926-ban keletkezett művet most Vidnyánszky Attila rendezésében láthattuk.

A nagyabonyi obsitos (szolgálatát kitöltött katona), Hány János nagyotmondásaival, kalandjainak sorával, humorával elszórakoztatja közönségét. Kodály Zoltán zenéje a nagyzenekarra hangszerelt népdalokkal sokunknak ismerősek. Akinek pedig nem, egyszer hallgasson bele az interneten található részletekbe!

A történet akár mese is lehetne. A nagyabonyi csárdában borozgatók Hány János, a világot megjárt obsitos történeteit hallgatják. Hogy a történeteknek mi a valósága, azt ki-ki maga döntse el!

Négy kalandon át kísérhetjük figyelemmel az eseményeket. Az első kaland az osztrák – burkus (muszka,

orosz) határon játszódik. A burkus határőr a jéghideg télből senkit nem akar átengedni a nyári időt élvező túloldalra, még a hazatérőben lévő Ferenc császár leányát és kíséretét sem, sőt mi több, még a Marci kocist sem. Hány úgy oldja meg a helyzetet, hogy az őrházat a vendégekkel együtt áttolja osztrák területre. A hercegnő cserében meghívja Hányt a császári testőrséghez, ahova a fiatalembert szerelme, Örzse is követi.

A második helyszín Bécs, a Burg. Hány a császári ménes legvadabb paripáját, Lucifert megszelídíti. Jutalma a Mária Lujzától kapott viola, ami miatt Ebelasztin lovag féltékenységében átadja Napóleon hadüzenetét az osztrák császárnak. Így a már kapitányi rangban levő Hány indulhat a háborúba.

A harmadik kaland már Majlandban (Milánó) játszódik, ahol Hány egyetlen intésére Napóleon csapata elesik, és még a császár is fogságba kerül. Így a kapitányból óbester, majd generális lett. Közben megérkezik Mária Lujza is, aki nem akar Napóleon felesége lenni, hanem inkább Hányhoz menne, de ez ellen Örzse tiltakozik.

Az utolsó történet újra Bécsben játszódik, ahol Hány és Mária Lujza esküvőjére készülnek. Ferenc császár már öreg, így örül a derék vitéznek, akire birodalmát hagyhatja. Egy gond azonban van: Hánynak nem kell sem a rang, sem a császárlány, mert Örzset szereti, meg hát Nagyabony szebb is, mint Bécs. Hazaindulnak Örzsével, de a császártól azzal köszön el, hogy „azért ha baj van, gyüvök én kérem”.

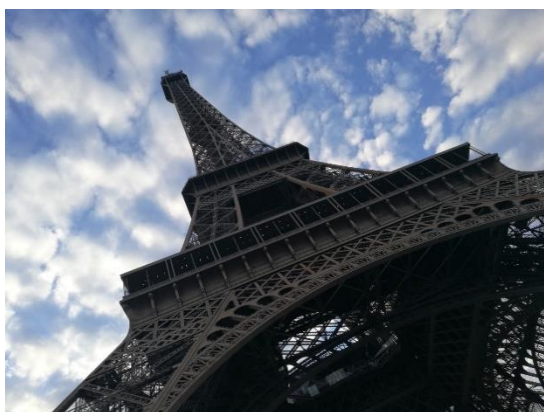
A történetek végére ér Hány a csárdában, de azt még elmeséli, hogy hazaérve lagzit csaptak, és boldogan éltek Örzse haláláig.

Zántó Edina

A képek forrása az Erkel Színház honlapja: <http://www.opera.hu/v/hary-janos-kepgaleriaja>

Erasmus+ francia út, Joigny

(Burgundia tartomány)

Az egyhónapos út (során nagyon sok jó, illetve néhány kevésbé jó élményre tettem szert. Most elmesélek ebből egy párat!

A repülőnk 5 órás késéssel indult Párizsba, ahova épségbe megérkeztünk. A szállásunk az iskola kollégiumának legfelső emeletén volt, ahol nagyon jól éreztük magunkat. A kilátás gyönyörű volt, a mi szobánk ablaka egy domboldalra nézett, ahol bornak való szőlőültetvények voltak a házak „felett”. A szálláson két fürdőszoba, egy konyha, egy nappali és négy hálószoba volt, ami lehetővé tette a kényelmes ottlétet. Az étkezés az első két héten az iskolai étteremben zajlott, ahol nagyon finomakat ettünk. Az utolsó két hétben saját magunk készítettük az ételt, és alkalomadtán lementünk a helyi gyrososhoz.

A munka volt a legérdekesebb, mivel itt töltöttük az időnk nagy részét. Négyünket páronként két műhelybe osztottak szét, amit mi választhattunk. Engem és a barátomat, Danit, egy Opel szervizbe helyeztek el. A műhelyben 5 állás volt, ahol 2 helyi szerelő dolgozott és egy magyar, aki éppen akkor dolgozta az utolsó hónapját, mivel neki akkor

járt le az egyéves Erasmus+ szerződése. Donátnak hívták, és hatalmas segítség volt számunkra nemcsak a nyelvtudása, hanem a segítőkészsége miatt is. A két szerelőről egyik sem mondható el igazán, mivel nem tudtunk szót érteni velük, angolul semennyire sem tudtak. A segítőkészségük sem volt igazán, de néha azért segítettek. A főnök, Blondeau egy elég indulatos személy volt, aki gyakran arra utasított minket, hogy a másik műhelyben takarítsunk, pakoljuk a félretett szemetét vagy közetgyapotot. A másik két barátom, akik Renault szervizben voltak, csak szereléssel foglalkoztak.

Viszont, mivel a főnök hobbija a veteránautók gyűjtése volt, így lehetőségünk volt megcsodálni olyan klasszikus autókat mint a Jaguar E-Type, BMW 635 CSi, Chevrolet Corvette C3 és a legendás BMW 850i V12. Lehetőségünk volt amerikai szabványú szerszámokkal kiszedni egy Triumphból a motort és a váltót. Szedtünk ki első lengőkarokat, váltókat, állítottunk futóművet, cseréltünk lengéscsillapítókat stb. A munka volt a legmegosztóbb élmény az utam alatt.

Az út városnézés része csodálatos volt, felmentünk a Mont Blanc csúcsára, csobbantunk egyet a francia tengerparton és körbejártuk egész Párizst. Megnéztük a panorámát az Eiffel-torony tetejéről, a Diadalívet a sugárútról, a Grande Arche-t és a hadtörténeti múzeumot. Voltunk Disneylandben is, ami nagy álmom volt idáig. Nagyon boldog vagyok, hogy eljuthattam oda a barátaimmal. Kipróbáltuk a legdurvább

hullámvasutakat, a Star Wars szimulátort, Karib-tenger kalózái csónakáztatást, felpróbálhattam a végtelen kesztyűt, és közösen megnéztük a napi karnevált és a csodálatos esti lightshow-t, amit a kastélyra vetítettek ki. Mesés élmény volt.

A visszautunk sokkal kellemesebben telt. Köszönjük Torda úrnak az összes segítséget, amit értünk tett!

Hajdu Bence 15/B

Háromhetes gyakorlaton Burgundiában

Kedves Firka Olvasók!

Ebben a cikkben egy rövid betekintést szeretnék engedni nektek az egyhónapos franciaországi kinn létünkbe. Ez a cikk élménybeszámoló lesz, de részben kedvcsináló is, mivel a későbbiekben lesz lehetőségek még hasonló kiutazásra.

Ez a program, aminek keretén belül kiutazhatott a Fáy András Szakgimnáziumból 6 diák, 28 napra Franciaországba, Joigny-be, a „Valós munkakörnyezetű külföldi szakmai gyakorlat a piacképes szakmai tapasztalatért” címet viselte.

A program szeptember elsejével vette kezdetét, amikor repülővel megérkeztünk Párizsba, és útnak indultunk az onnan 150 km-re délre fekvő Joigny felé. Másnap megnéztük fogadó szervizeinket, ahol ezt az egy hónapot töltöttük. A szervizekben segítőkészek voltak, és a nyelvi nehézségeket leküzdve próbáltak fejleszteni minket ez alatt az egy hónap alatt. Több lehetőségünk volt a szervizek terén. Én egy helyi Peugeot márkaszervizt választottam diáktársammal. Reggel nyolckor kezdtünk dolgozni, és délben indultunk ebédelni – erre

adott volt egy kétórás szünet, ami után újra munkába álltunk délután öt óráig.

Érdekes volt megismerni egy másik kultúrát, és más munkakörnyezetben szakmai tapasztalatot gyűjteni. Az ottani autószerelés inkább a cserében merül ki, tehát, ha egy motor hengerfejes lesz valami oknál fogva, inkább motort cserélnek, és nem kezdenek bele egy hengerfejjavításba, tömítéscserébe. Az autók jobban karban vannak tartva, mint itthon, bár ezt itthon is tulajdonosa válogatja.

A kiutazás előtt ösztöndíj jellegű támogatást kapott minden diák, tehát nem kellett semmit saját pénzből fedeznünk. Hétköznap dolgoztunk, hétvégén pedig kirándultunk. Ezen kirándulások során volt alkalmunk olyan helyekre eljutni, mint például az Eiffel torony. Az első hétvégét Párizsban töltöttük, és megnéztük Párizs nevezetességeit. A

második hétvégén volt szerencsénk eljutni Roanne-ba, ahol meglátogattunk Franciaország egyik legnívósabb autószerelő iskoláját. Másnap elmentünk Lyonba, ahol várost néztünk, és a piacot is meglátogattuk. Az utolsó hétvégén egy nagyobb kiruccanást csináltunk, és elmentünk Nice (Nizza) városába, de Monacot is megnéztük.

Összegezve az egy hónapot... Nagyon örültem annak, hogy azon 6 diák között voltam, aki részt vehetett ezen a programon, mivel szakmailag is sokat fejlesztett minket, és örülök, hogy betekintést nyertünk a francia életbe is. Én

mindenkinek ajánlom, hogyha van lehetősége, utazzon ki! Visszaérkezve a tanárok elnézők és segítőkészek voltak abban, hogy lemaradásunkat be tudjuk pótolni.

Végezetül, úgy gondolom, a 6 diák nevében elsősorban Zántó Edina igazgatónőnek köszönnék meg, hogy engedélyezte a kiutazásunkat. Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani Torda József úrnak, aki az egy hónap alatt koordinált és támogatt minket.

Szabó Bálint 15.B

30 éves a SZAKE

Az elmúlt közel 20 évben sok diák és tanár számára ismerős rövidítés, szinte fogalom lett a SZAKE, amelynek 2002 óta bázisiskolája lett Budapesten a Fáy.

Iskolánk adott otthont a SZAKE regionális versenyének 2003-ban.

De, vajon mit jelent ez a SZAKE?

Telje neve: Szakmai Középiskolásokért Közhasznú Kulturális Egyesület.

Egyesületünk létrejöttének már harmincadik évfordulóját ünnepeltük szeptember utolsó hétvégén, Szekszárdon. A SZAKE 30. évfordulójáról a Tolna megyei hírportál (TEOL) is hírt adott.

A SZAKE történetéről, az előzményekről ezt írták:

„A Pakson összegyűlt tanárok – még 1988 októberében – úgy döntöttek, leruccannak

vacsorázni Szekszárdra, és végül egy kultikussá vált helyi pincében mondták ki az áment. Egy évvel később be is jegyezték a Szakmai Középiskolásokért Közhasznú Kulturális Egyesületet, így nem véletlenül ünnepelték a megyeszékhelyen a harmincadik évfordulót. A civil szervezet a középiskolások számára szervez

díjmentesen közismereti versenyeket, művészeti táborokat, ismeretterjesztő kirándulásokat.

Az előzményt a szakmunkásképzők régi „kulturális nevelőtanár” posztja jelentette: annak letűnt szerepét igyekeznek betölteni az egyesület hatvan pedagógusa, szabadidejüket, energiájukat feláldozva a fiatalokért.”

A SZAKE tehát az egyetlen olyan civil egyesület, amelyet mi, pedagógusok hoztunk létre, mi pedagógusok működtetünk „társadalmi munkában”, mert fontosnak tartjuk a tehetség gondozást, a hátrányos helyzetű gyerekek kulturális, szellemi fejlődését.

A szekszárdi találkozót, programjainkat, az áldozatos munkájáról híres Hideg László, nyugdíjas történelemtanár kollégánk szervezte.

A TEOL riportere rövid interjút készített Szucsik Ágnes tanárnővel, egyesületünk elnökével.

Idézzünk a riportból:

„Minden évben rendezünk egy-két tábort, amelyet a gyerekek nagyon élveznek. A tavalyiról elmondható, hogy tényleg tartós barátságokat szült – árulta el az egyesület elnöke, Szucsik Ágnes történelemtanár. A tanárok nagyban gondolkodnak és nyitottak a világra, Debrecenbe és Gyomaendrődre is vittek már iskolásokat, de ez csak két példa a sok közül. Szucsik Ágnes fontosnak tartja, hogy a gyerekek utazzanak, világot lássanak. A programokra Erdélyből és a Felvidékről is érkeztek már tanulók.

Évente egyszer lehetővé teszik a fiataloknak, hogy ellátogassanak a Parlamentbe is. Az érdeklődő ifjak olyan szinten nyernek betekintést az Országgyűlés működésébe, amilyenre egy hagyományos osztálykiránduláson nincs lehetőség. Egy másik kellemes emlék is fűződik az Országgyűléshez. Annak alelnöke, Lezsák Sándor politikus állítólag annyira megörült, amikor megpillantotta a Stefánia Palotában tobzódó SZAKE-diáksereget, hogy kijelentette: „Ezt hungarikummá kéne nyilvánítani.”

A SZAKE keretén belül többféle országos műveltségi csapatversenyt szervezünk. Versenyeink országos döntőjének ideje mindig március, helyszíne Budapesten van a HM Stefánia Palotájában. Miért ott? Azért, mert az Oktatási Hivatal mellett a legfőbb támogatónk a Honvédelmi Minisztérium. Versenyeinket emellett a Nemzeti Tehetség Program elnyert pályázati pénzeiből tudjuk finanszírozni.

A Fáy diákjai, az előző évekhez képest, még több országosan meghirdetett SZAKE közismereti versenyen szerepelnek kiváló eredménnyel. A SZAKE „Örökségünk 48” versenyág mellett a „Magyarok Európában”, „A magyarországi cigány-roma nemzetiségek”, „Erdélyország” versenyen is mindig bejutottak az országos döntőbe. Az idei tanévben „A Magyarország az én hazám” versenyágban is indul egy csapat.

Legjobb eredményeink:

2016 „Örökségünk ’48” versenyen 3. helyezés.

2018 „A magyarok Európában” 2. helyezés.

A fenti versenyekre Dr. Zántó Edina igazgató asszony, Csókásné Gémesi Ildikó és Kaszás Judit tanárnő, Parti Gábor tanár úr és Dr. Hegedűs Andrea, volt könyvtárosunk készítette fel csapatokat.

Az országos döntőn a zsűri munkájában a humán munkaközösség minden tagja részt vesz barátságból, szeretetből, külön díjazás nélkül.

A SZAKE az OH, a HM, Mosonmagyaróvár és egyéb pályázatok támogatásával „Kárpát-medencei próza- és szavalóversenyt” is szervez két évente. Ennek helyszíne: Mosonmagyaróvár. A szavalóverseny kötelező és szabadon választott versek elmondásából áll tematikusan egy-egy alkalomhoz kötődően.

A mosonmagyaróvári Kárpát-medencei próza- és szavalóversenyt Dr. Kissné Németh Éva tanárnő szervezi hihetetlen energiával, áldozatos munkával.

Eredmények:

2006, 2008, 2010: 3. helyezés és különdíj,

2012: 2. helyezés,

2014: különdíj,

2018: 3. helyezés.

Felkészítő tanár: Csókásné Gémesi Ildikó.

„SZAKE ARC” néven Gyomaendrődön diákszínjátszó bemutatókat és tábort is szerveztünk. Itt néhány alkalommal „Garabonciás” színjátszó csoportunk is részt vett. Legjobb eredményünk bronz díjas elismerés volt. A gyomaendrődi színjátszó fesztivált és tábort az azóta szintén nyugdíjas Hajdú László tanár úr szervezte nagy lelkesedéssel. A színjátszó csoportunk, sajnos, már megszűnt.

A SZAKE versenyeiről a régebbi Firka-cikkekben részletesen lehetett olvasni. (A honlapon a rendelkezésre álló információk alapján megtalálhatók eredményeink.)

A SZAKE több elismerést adott a Fáy-nak is:

Támogató iskola kitüntetés: 2017-ben

SZAKE aranygyűrűt: 2014: Csókásné Gémesi Ildikónak

2018: Dr. Zántó Edinának

Itt szeretném megköszönni mindegyik kollégámnak, hogy felkészítették tanulóinkat a SZAKE- versenyekre, segítették az egyesület munkáját. Diákjainknak is szeretnénk köszönetet mondani, mert ők az igazi szereplői és nyertesei a versenyeknek.

*Csókásné Gémesi Ildikó
SZAKE alelnök*

FÁY, a Károli partneriskolája

A Károli Gáspár Református Egyetem partneriskolája vagyunk már 14. éve. Azóta fogadunk magyar szakos ötödéves hallgatókat gyakorlótanításra. Azután a kör bővült történelem, majd angol szakos hallgatókkal, akik rövidebb (4. évben) vagy hosszabb (5. évben) gyakorlatukat végzik nálunk, melynek végén vizsgatanítás következik.

E kapcsán hívta meg az Egyetem a gyakorlóléhelyként szolgáló iskolákat egy ünnepélyes alkalomra, ahol az együttműködés látható jeleként egy táblát adtak át.

A Bölcsész- és Társadalomtudományi Kar dékánja szerint: „Hallgatóink számára nagyon sokat jelent, hogy színvonalas közoktatási intézményekben ismerkedhetnek meg közvetlenül a tanári pályával, és kezdhetik meg tapasztalatszerzésüket a tanításban.”

A tábla az iskola főbejáratán belül a portánál található.

Zántó Edina

Iskolánk Bajmócon

2019. október 12.

Az út

A kis csapat reggel 6 órakor indult iskolánktól. Tartottuk az ütemtervet, és 6 óra 1 perckor a busz már úton volt Bajmócra.

Bajmóc Szlovákiában található kisváros, Budapestről 3 óra autóval. Az utat egy Mercedesz típusú busszal tettük meg (diákok és tanárok vegyesen), jó hangulatban, néha túl jóban is. Ennek ellenére az idő úgy suhant el, mint egy ólomszárnyú betonbagoly.

A királyi hársfa városa

Bajmóc várát Mátyás királyunk nagyon szerette, szívesen üldögélt vagy írt levelet a monda szerint, egy, ma már 700 éves, megcsönkült (régén 28 méter magas valamint 12 méteres törzsátmérőjű) hársfa alatt, amely ma is látható. Ám Bajmócon nem csak hársfát, várat találhatunk, hanem kilátót is,

amire csapatunk fel is mászott, és egy állatkertet is, ahol a csapat jól szórakozott.

Néhány méterrel a felhők alatt

Első programunk Bajmóc egyik látványossága, a kilátó volt. Az építmény szerkezete több meglepetést is tartalmaz azoknak, akik hajlandók felkapaszkodni rá. Aki tervezte, gondolt azokra a felnőttekre és idősebb gyerekekre, akik a mai napig szeretik a

mászókákat, mivel egy kis alagutat is beleszerkesztett. Ám nem állt meg ennyinél, ő épített bele egy nagy fedett csúszdát is, és a kilátó tetején a biztos padló helyett hálón kell egyensúlyozni. Mi a csúszdát nem próbálhattuk ki, de a kis alagúttal levágtuk a lefele vezető utat. Amikor leérünk, jutott csak eszünkbe, hogy fent a kilátás gyönyörű volt.

A barlangos vár

A vár alapja a 13. században épült a Nyitra folyó partján. A Pálffy-család éveken át ölte

a várba a pénzt, ami érthető is, mert voltak olyan termei, amelyeket ha meglát az ember, leesik az álla. A mai alakját a XIX. század végén elérő vár lakosztályaiban fafaragásokkal, bútorokkal, csigalépcsővel, cserépkályhával, konyhai edényekkel és olajfestményekkel találkozhat az ember. Ablakait és ajtait díszesen megmunkált vaspántok díszítik.

A vár labirintusra hasonlít.

Nem egyszer hallottam az egyik társamtól, hogy ha ő itt lakna, akkor tartana egy jó nagy bulit, és biztos benne, hogy egy héttel később is találna olyan embert, aki a partiról maradt. A várat széles vizesárok öleli, de nincs többfalas védelme. A maga korában nagyon fényűző volt, de hadászati szempontból nem emelkedik ki a harminc végvárat tartalmazó rendszerből, melynek maga is

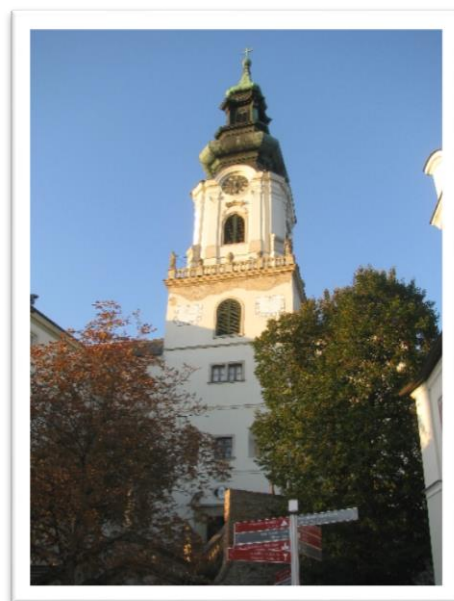

része. Nem azért olyan különleges, mert elektronikai eszközökkel feldíszített Batmobil váz volt a vár egyik udvarán, hanem mert többek között vízöblítéses vécé volt a kastélyban. A kastélyon belül egy franciakert és egy kéttavas denevér lakta cseppkőbarlang lepi meg a látogatókat.

Hazafele utunk Nyitra városán keresztül vezetett. Egy kis sétát tettünk az ódon hangulatú belvárosban és a várhegyen, ahol bementünk a

székesegyházba, melyet szerencsére pont akkor világítottak ki, mikor bementünk. Így jól láthattuk a barokk templom főoltárát, orgonáját, szószékét. A séta után elindultunk Pestre.

A kirándulás nem csak azért volt jó, mert megcsodálhattunk egy csomó szép helyet, hanem azért is, mert új barátságok születtek. Gyorsan ketté oszlott a csapat: az egyik fele a fiatalság volt, a másik fele az örök fiatalság.

Gáspár Koppány 9.d

Az idő kereke...

Kedves Diákok!

A telt-múlt az idő kifejezést biztosan mindnyájan ismeritek a köznyelvből, és az irodalom is számos példát ad olyan esetekre, amikor a hős (vagy hősök) harcolnak a múló idővel, hiszen ez az a pótolhatatlan dolog, amivel okosan kellene bánnunk. Nos, engedjétek meg, hogy bemutassam azt a diáktársatokat, aki szerette volna a percek, órák múlását saját kezűleg készített szerkezettel mérni. A nyári élmények, tevékenységek felsorolásánál arra kértem a 12.b csoportját, hogyha lehet, képet is mutassanak egy érdekes napról vagy tárgyról, és meséljék el angolul, hogy miért tartják fontosnak. Mikor Végvári Tiborra került a sor, elmesélte, hogy a képen látható digitális órát ő maga

készítette. De hadd idézzem Tibort, akit megkértem, hogy a Firka számára írjon néhány sort:

„Egy szép nyári augusztusi reggelen a szerelőműhelyben azon gondolkodtam, hogy

kéne valami autóalkatrészekből összetett díszet készíteni. A hulladékvas-konténerben találtam egy vezérműtengely végén található fogaskereket, aztán generátoralkatrészeket és még sok szép dolgot, és elkezdtem vele „legózni”. Egy kis idő elteltével összeállt a fejemben a kép, hogy ebből egy asztali óra lesz. Hegesztettem, fűrtam, csavaroztam és kezdett alakulni a dolog. Egy digitális óraszerkezetet szakszerűen rögzítettem a keret középsébe, majd bekapcsoltam, és az óra magáért beszélt.”

Nekem nagyon tetszett, hogy a leendő szakma szeretete és a kreativitás ilyen módon találkozott azon az augusztusi délutánon. Ha megnézik a képeket, láthatjátok az eredményt. Kedves kreatív fiatalok, kívánom, hogy mindig leljétek örömet az alkotásban és használjátok bölcsen a rendelkezésetekre álló időt!

Szeretettel:

Parti Gáborné tanárnő

Az időnek egyetlen oka van: minden nem történhet egyszerre. (Albert Einstein)

Sosem aggódom a jövőért. Mindig túl korán eljön. (Albert Einstein)

A rossz hír, hogy repül az idő. A jó hír, hogy te vagy a pilóta. (Michael Altshuler)

El kell felejtenünk a napok és az órák fogalmát, hogy jobban odafigyelhessünk a percekre. (Lao-ce)

Kínai útinapló

2019. 06. 22. – 07. 01.

1. rész

A Forrás Néptánc Együttesben néptáncolok immáron 10. éve. Mostanában kezdtünk el turnézgatni: 2017-ben voltunk Lengyelországban, Zamosc-ban, az Eurofolk nevű fesztiválon, 2018-ban Csehországban, Strazniceben, ahol több mint 2500 fő előtt táncoltunk.

2019 januárjában közölték velünk új turnénk célját, ami nem más volt, mint Kína. Erről a felejthetetlen, rendkívül élménydús útról írtam egy útinaplót, amit most az olvasókkal is szeretnék megosztani.

2019. 06. 22–23.

Szombaton indultunk, a gépünk 17.45-kor indult Ferihegyről, de Százhalombattán mi már 10 órakor készülődtünk a nagy útra. 10 órakor elindultunk Battáról egyenest Ferihegyre. Nagyon vártam már, mert először repültem, ráadásul egy ilyen nagy, 12 órás útról volt szó. Budapesttől Dubaiig 5 óra, Dubaitól Pekingig 7 óra. Késésekkel, mindennel együtt elindultunk 18.00-kor Ferihegyről Dubaiba, ahova 23:30 körül érkeztünk meg. A dubai reptér hatalmas, ezért metrószerű dologgal van ellátva a távolságok leküzdése érdekében.

Dubaiban töltöttünk 5–6 órát, majd a reggel eljöttével felszálltunk mi is, és elindultunk egyenesen Pekingbe. A 7 órás út már komolyabb volt. Ottani idő szerint délután 5 óra körül érkeztünk meg, itthon akkor délelőtt 11 óra volt. A repülőtértől utaztunk még másfél órát busszal a szállásunkig. A szállás elfoglalásával, kikapcsolásokkal megkezdődött a turnénk.

2019. 06. 24.

Első nagy napunk, első fellépésünk: korai keléssel és reggelivel kezdtünk, 11:30-tól voltunk színpadon. 30 perces műsort adtunk, viszonylag nagy sikerünk volt a kínaiaknál – ha egy előadás után 4-szer visszatapsolnak, akkor az már nagyon-nagy dolog. Az expo

területén ebédeltünk, aztán elindultunk vissza a szállásra, mindenki nagyon fáradt volt az időeltolódás miatt. Délután bementünk egy boltba, ahol érdekes, fura, olykor európai ember számára gusztustalan dolgok – mint például egy nyers, nyúzott béka – voltak. Reménykedtem, hogy a rengeteg édes ételük mellett itt hátha találok valami sós csipszet,

de még a csipsz is olyan ízesítésű volt, mint a rántott tintahal, alga ízű, uborkás, és ezek a kinti Chio meg Lay's csipszek. Este vacsorára finomat kaptunk, Guanbao csirkét – ez csirkefalatokból, hagymából, szószból, csípős paprikából és mogyoróból állt. Este még kártyáztunk, beszélgettünk a csoportkísérőnkkel, majd utána itthoni idő szerint délután 4-kor lefeküdtünk aludni, mert másnap szintén korán keltünk.

2019. 06. 25.

Ez a napunk nem sokban különbözött az előzőtől. Fél órás előadás 11:30-tól, de délután szétnéztünk az expo területén, és hatalmas, gyönyörű dolgokat láttunk. Az egész expo területe 503 hektárnyi. 2 óra alatt alig egy darabkáját jártuk be, de az is nagyon gyönyörű volt. Különböző kínai kertek voltak felépítve, mint később megtudtuk, egy kertet 3 nap alatt építettek fel – eszméletlen, milyen gyorsan és precízen dolgoznak az ottani munkások. Délután ismét boltoltunk, este közös kártyázással zártuk a napot.

2019. 06. 26.

Ezt a napot azért vártuk nagyon, mert végre mentünk várost nézni. Megnéztük a Tienanmen teret, a Tiltott Várost, és az olimpiai fészket. A tér 44 hektáron fekszik, óriási nagy terület. Nevét a teret északon határoló és azt a Tiltott Várostól elválasztó Mennyei béke kapujáról kapta. Nagyon érdekes és fura volt olyan helyeken járni, amiket eddig csak filmben vagy az interneten láttam, mert sose gondoltam volna, hogy idáig eljutok egyszer. A Tiltott Város több mint 500 évig szolgált a császárnak lakóhelyéül. 1406 és 1420 között épült, több mint 7000 szobája van, és 700.000 négyzetméteren terül el. Az ember, ahogy egyre beljebb sétál, a jellegzetes

kínai kultúrával találkozunk, a festésekkel, a különböző szimbólumokkal. Ez teszi olyan „varázslatosá” ezt a helyet, meg a történelem, ami benne van. Délutánunkat egy kínai zsibvásáron töltöttük, ahol kis ajándékokat tudunk venni, alkudni. A napunkat az olimpiai fészeknél zártuk – azért fészek, mert konkrétan úgy néz ki a stadion, mint egy fészek. Az is biztos, hogy készülnek a téli olimpiára Pekingben. A stadion mögötti téren egy hatalmas kivetítőn megy a visszaszámlálás a 2022-es téli olimpiáig. Számomra még egy eszméletlenül érdekes dolog volt, hogy a Tiltott Városon keresztül haladó út egészen a kivetítőig elmegy, ami nem egy kis távolság, busszal utaztunk a kettő között kb. másfél órát.

2019. 06. 27.

Ezen a napon egy korai reggeli után indultunk neki kipihenten a Nagy Falnak. Nagyon vártam már ezt a részét a turnénak, és egy hatalmas élmény volt számomra. Sajnos idő hiányában nem mehettünk végig rajta 😊, csak 4–5 bástyányit másztunk fel, de az is nagyon komoly és fárasztó volt. Ugyanis olyan szinten meredeken emelkedik, hogy elképesztő. Ott fent még a levegő is másabb volt, nem éreztük ezt az irtózatosszmogot. A falon négy bástyánként van egy ajándékbolt, ahol névre szóló érmet csinálnak, egy „I climbed the Great Wall” (megmásztam a Nagy Falat) felirattal.

(folyt. köv.)

Naszáli Norbert (10.B)

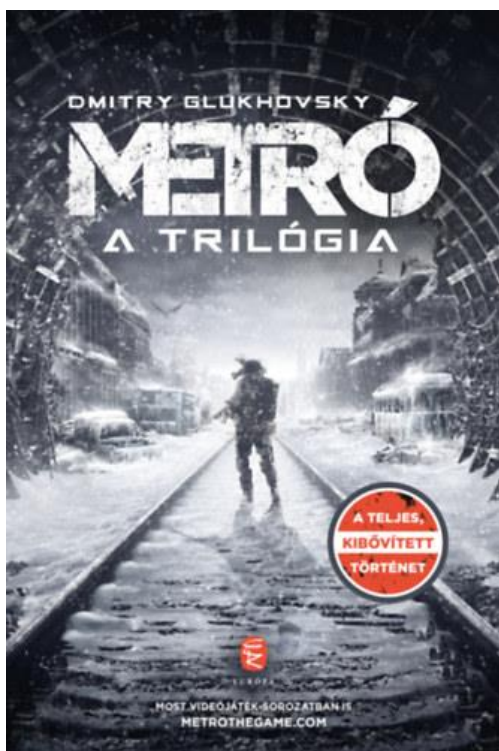
Metró – A trilógia

Dmitry Glukhovsky neve az oroszok közt nagyon elterjedt, és nem véletlenül. Műveiben, a Metró trilógiájában olyan történetet ír le, melynek átgondolásával emberek mindennapi nézőpontjait változtathatja meg. Megjeleníti az ember makacsságát és minden olyan tulajdonságát, mely akár jó, akár rossz, vele jár, és hogy ezek összességében mi mindenre képesek: megváltoztathatják egy ember vagy akár más emberek életét.

A moszkvai metró hatalmas, a budapestihez képest több, mint kétszer nagyobb, amelyre szükség is van, az az embertömeg, amely ott él, ki is használja. De hogy miért kezdtem el beszélni erről a metróról? Mely egyszerű rápillantással azt mondhatná az ember, hogy csak egy metró, csodálatos díszítéssel, de nem! Ez a metró képes akár több tízezer ember védelmére is, még közvetlen atombomba robbanása esetén is. Az összes vonal, állomás atombiztos, minden bejáratot hermetikus kapu őriz.

Glukhovsky művében csak utólagos rátekintést kapunk, hogy mi történhetett napjainkban. 2010 környékén a világ nagyhatalmai atomrakétákkal támadták egymást, minek hatására a földfelszíni világ teljesen elpusztult. Kivéve bizonyos helyeket, mint például a világ legnagyobb óvóhelye, a metró, amelyről eddig beszéltem.

A történet a *Metró 2033* művében kezdődik, mely címéből értelemszerűen kiderül, hogy mely évben járunk. Az évtizedek során az emberek elkezdtek már itt is nem a túlélésért, hanem a hatalomért harcolni. Több csoportra osztódtak és egymást gyilkolják, ahelyett, hogy a földfelszínt próbálnák meg visszahódítani. A felszínt, mely lakhatatlan lett a sugárzástól és az attól létrejövő új fajoktól, melyek e világhoz alkalmazkodtak.

A történet egy fő szálon fut, egy életről szól, de mindig megismerünk új szereplőket, akik lehet, hogy nem élnek túl sok időt képzeletünkben. A föld mélyén rekedt, reménytelen emberek csak a metró falai közt érzik magukat biztonságban, de az elszántaknak muszáj felmerészkedniük a felszínre, megküzdeniük, amivel ott találkoznak, és minél több értékes tárgyat begyűjteniük, majd azzal visszatérni. Viszont az emberek egy része elcivilizálódott, meg kell küzdeniük újra a megjelent, eltűntnek hitt betegségekkel és az elkorcsosult állatokkal.

És mindezt Glukhovskiy olyan jól megírta regényében, hogy akcióban, félelemben gazdag történetét ajánlom mindenkinek!

Nagy Bálint 10.A

Megemlékezés

1956. október 23. és november 4.

Mikor ezeket a sorokat írom, 2019. november 4-én, Nemzeti Gyásznap van, a magyar nép gyásznapja.

Hatvanhárom évvel ezelőtt ezen a napon kezdték meg a szovjet tankok az október 23-án kitört magyar forradalom és szabadságharc leverését, vérbe fojtását. Ma ennek a tragikus eseménynek ismert és „névtelen” hőseire, mártírjaira emlékezik a magyarság. Több mint kétezer civil és katona halt meg, többezren kerültek börtönbe. Ez az Emlékezés Napja.

Mindannyiunk előtt ismert ennek a tragikus eseménynek dicsőséges nyitánya: 1956. október 23-án a budapesti egyetemi ifjúság megpróbált kitörni a rákosi diktatúra és a szovjet elnyomás börtönéből. Szinte azonnal csatlakozott hozzájuk az egész magyar nép.

Mi, fáysták október 21-én egy irodalmi műsor megtekintésével emlékeztünk erre. Ezúttal nem a diákság volt az emlékező ünnepi műsor szereplője, hanem Sáfár Mónika Jászai Mari-díjas színésznő és „játárszólói” (Kiss Zoltán, Vecsei László színművészek, Haraszi Elvira énekes, Veér Bertalan hegedűművész, zongorán közreműködött Mukli Franciska). Személyes hangú és emelkedett hangulatú ünnepi összeállítást adtak elő. Sajátos módon közelítették meg a témát, a művésznő édesapjának élményén, sorsán

keresztül. Az édesapáén, aki szereplője volt a dicsőséges napoknak. Ezért később Neki is, több százezer honfitársával együtt, menekülnie kellett az országból.

Franciaországba ment és onnan írta haza leveleit szüleinek. A művészek ezen leveleken keresztül elevenítették fel az eseményeket: a nagyszerű napokat, valamint a szabadságért vívott harc tragikus mozzanatait is. A Magyar Rádiónál vívott csatát, az „első találkozást a halottakkal”, a reményt, a hitet, hogy az áldozat nem hiábavaló. A véget azonban ismerjük: a forradalmat és a szabadságharcot leverték.

A francia emigráció nehéz és keserves évei elevenednek meg ezekben a levelekben.

„Drága Szüleim!” Így kezdődnek a haza küldött sorok. Beszámol a magányról, a honvágyról, az idegen földön eltöltött hónapok, évek keserűségéről. Ír az emigrációban élő magyarokkal való találkozásokról, akik között mindig a legfőbb téma a szülőföld, a család hiányának nyomasztó érzése volt.

Az emlékezést a magyar irodalom néhány szép verse szakította meg. Többek között Vörösmarty Mihály Merengőhöz, Radnóti Miklós Nem tudhatom című költeménye. A lírai hangvételt népdalok eléneklése és egy-egy zongora-, illetve hegedűjáték előadása „színesítette”.

Az emlékező összeállítás legfőbb üzenete az volt, hogy boldog és szerencsés az az ember, aki szülőföldjén, hazájában tudja megvalósítani álmait. Ezt a gondolatot erősítette a műsor végén elhangzó költemény is. Befejezésül e cikk végén is e vers álljon: Kis Judit Ágnes: Szó című műve.

Kaszás Judit tanárnő

Kiss Judit Ágnes: Szó

Hazádból, hogyha még bírod,
Ne menj el, ó, magyar.
Hogy menekülj, lesz mindig ok,
És mindig, hogy maradj.

Itt áldozat, s vajon mi ott?
Bevándorló lehetsz,
Nem tudhatod, végül melyik
A súlyosabb kereszt.

Ez a föld régóta ugar,
Terméketlen, sivár,
De van még, ki zenét szerez,
És színházat csinál,

Szeret és harcol semmiért,
Mert másként nem tehet.
Hogy itt vagy, erőt ad nekik,
S ők itt vannak veled.

Lehet, hogy nem jön jobb soha,
Ki itt él, mélyrepül.
Megúszhatják a vétkesek,
S te bűnhődsz vétkesen,

Míg annyi jóval van tele
A másik serpenyő,
Ha baj van, ki ne mentené,
Ami még menthető?

De itt van szükség rád nagyon,
Sötétben lenni fény,
Hogy fölemeld, ki megrogyott,
És bátorítsd, ki fél.

Maradj, mert meg kell védeni,
Kinek nincs is hova,
Legyen szegény, hajléktalan,
Zsidó, meleg, roma,

Vagy bárki más, aki alól
Kihúzták a talajt.
Légy fül, ha semmit nem tehetsz,
Ki hallja még a jajt.

Ez frontvonal, ez harcmező,
S még így is otthonod,
Rád simul minden rég bejárt
Tered, kamaszkorod.

Taposhatnak röhögve mind
Az összes elveden,
De szétolvadnak a szavak
Az anyanyelveden.

Ne hidd, hogy semmi eszközöd,
Fegyver vagy te magad,
Mind különleges ügynök az,
Ki mégis itt marad.

Maradj tövisnek, bőr alatt,
Ha bírod még, magyar,
Légy viszkető seb, mit a kéz
Álmában is vakar.

Itt áldás is, másutt csak egy
Bevándorló lehetsz.
Ki mondja meg, végül melyik
A súlyosabb kereszt?

Osztálykirándulás Hollókőn és a füleki várban

2019. május 20.

A 11.C osztály határon túli kirándulásának úti célja a Szlovákiában található füleki vár volt, majd a várlátogatás után Hollókő és végül közös ebéd Pásztón. Külön busszal indultunk az iskola elől osztályfőnökünkkel, Parti Gábornéval és kísérő tanárunkkal,

Parti Gábor tanár úrral. Mivel korán reggel keltünk útra, természetesen mindenki igyekezett megreggelizni az első pihenőnél.

Gyönyörű tavaszi napsütésben érkeztünk Fülekre. Útközben volt időnk beszélgetni, és meghallgatni a vár rövid történetét, amivel Parti Gábor tanár úr készült.

A 65 méteres magaslatra épült kővár a tatárjárás előtt készült, és sikeresen ellenállt a mongolok támadásainak. A vár ura ekkor Folkus (vagy Fulkó) volt, egy hírhedten kegyetlen ember, aki nem riadt vissza a gyilkosságoktól, rablásoktól sem. A 14. században Csák Máté birtoka lett a vár, majd a következő századokban rengetegszer gazdát cserélt az erőd: Cillei Borbála, a Perényi család, majd a 15. század végén Mátyás király tulajdona lett. A 16. században Bebek Ferenc átépítette a várat, és az a végvárrendszer része lett. A törökök a század második felében csellel bevették, majd a század végén visszafoglalták a keresztények. A XVII. század első felében előbb Bocskai István hajdú, majd Bethlen István erdélyi fejedelem seregei vonultak Fülek várának falai alá. A 17. század végén sajnos az ostromnak nem tudtak ellenállni a vár védői. „Az erősen romos füleki várban Ibrahim pasa háromnapig szabad rablást engedélyezett, majd Thököly ellenkezése dacára több helyen levegőbe röpítette az erődítményeket és falakat. Ezzel Fülek vára elvesztette katonai jelentőségét, falait és épületeit többé nem építették újjá. Az ostromot követően, 1682. szeptember 16-án még egy fontos esemény színhelye volt a füleki vár. Ekkor adta át Ibrahim pasa a koronázási jelvényeket és IV. Mehmed török szultán athnáméját (okirat), melyben Thököly Imrét Magyarország királyának nevezte ki, és évi 40 ezer tallér adó megfizetésére kötelezte.”

(Forrás: https://studhist.blog.hu/2019/01/15/fuleki_var_665).

A vár romos állapotban van, a viszonylag épen maradt bástyában található a helytörténeti kiállítás korabeli használati tárgyakkal, ruhákkal. Természetesen itt is fotózkodtunk, korhű kardokat is ki lehetett próbálni. A várat körbejárva gyönyörű kilátás nyílt a környékre. A fülekiek kedves emberek, a legtöbben beszélnek magyarul. A vártól elsétáltunk a közérthez, hogy szert tegyünk némi uzsonnára a következő állomás előtt.

Hollókő nincs messze Fülektől, Nógrád megyében található. A palóc ófalu az UNESCO világörökség része, a 17–18. századi házak eredeti formájukban megmaradtak, és máig is laknak a legtöbb épületben. Hollókőn egyébként mindössze néhány százan laknak. Sokan a turizmusból élnek. A falu egyutcás falu, úgynevezett szalagtelkekre épített fehér, tornácos házakkal (67 védett épülettel). A falu központjában a dombtetőn áll a fazsindelyes templom.

Itt is fotózkodtunk, megnéztük a falu nevezetességeit, majd az osztály vállalkozóbb szellemű fele nekivágott a várnak, amíg a többiek a faluban és a közeli tanösvényen sétáltak. Az út nagyon csúszós volt az előző napok esőzéseitől. Végül elértük a várat, majd egy focimeccsel zártuk a hollókői látogatást.

Kora délutánra mindenki megéhezett. Osztályfőnökünk előre egyeztette az érkezés időpontját a pásztói vendéglővel, és nem kellett sokat várni, hogy a pizzákat kihozzák. (Az egyik osztályfőnöki órán ki is választottuk, hogy mit szeretnénk enni, és leadtuk a rendelést.) Hangulatos és bőségesen elég volt az együtt elfogyasztott ebéd is. Eső csak az ebéd ideje alatt esett, úgyhogy egész nap a szabad ég alatt lehettünk.

Mindenkinek csak ajánlani tudom ezt a típusú kirándulást, jó közösségépítő alkalom!

Zsiák Gergely 12.C

Miniszteri elismerések

A BGSZC Fáy András Közlekedésgépészeti, Műszaki Szakgimnáziuma javasolta

Hegedűs Jánosné fizika-kémia szakos tanárának

Hegedűsné Gyarmathy Erzsébet matematika-fizika szakos tanárának

Kaszás Judit magyar-történelem szakos tanárának

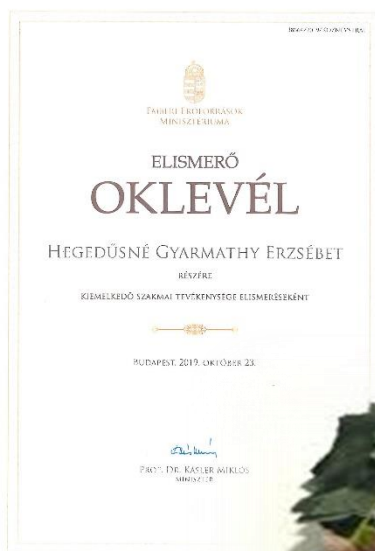
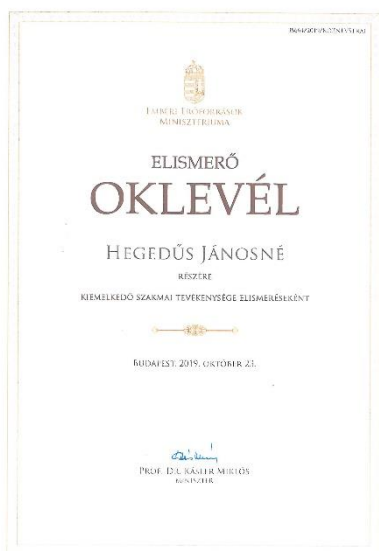
kimagasló tanári, tehetséggondozói tevékenységük elismeréseként a Miniszter Elismerő Oklevele odaítélését.

A kolléganők munkájukban a nevelést és az oktatást nem választják ketté, hanem tanítványaik személyiségét próbálják fejleszteni.

Régi tanítványaik is mindig nagy szeretettel, tisztelettel és elismeréssel beszélnek róluk.

Példás szorgalmukért, az iskola, a diákok és a tehetséggondozás iránti elkötelezettségükért megkapták **Prof. Dr. Kásler Miklóstól**, az emberi erőforrások miniszterétől az elismerő oklevelet.

Gratulálunk hozzá!

Gyűrűk Ura – a könyv és a film összehasonlítása

Szerzője: Tolkien

Én csak a film miatt kezdtem bele a könyvbe, de a könyv sokkal jobb, mint a film. Ez érthető, mert a filmekbe nem kerülhet annyi jelenet, mint a könyvbe.

A történet röviden: Frodó, aki egy hobbit, örökölt egy gyűrűt a nagybátyától, Bilbótól, amely Sauron tulajdona, aki le akarja igázni Középföldét, és már csak ez a gyűrű kell hozzá. Elviszi Völgyzugolyba a tanácshoz, ahol azt a feladatot vállalja el, hogy a gyűrűt elpusztítja a Végzet hegyében, ahol kovácsolták, mert csak itt lehet elpusztítani a hatalom gyűrűjét. Ebben segít neki nyolc bajtársa: két ember, egy mágus, három hobbit, egy tünde és egy törp, akik később kénytelenek kisebb csoportokra szakadni, és más-más kalandban lesz részük, mert már most dúl a háború. És már csak kis csapatunk akadályozhatja meg Középfölde bukását.

Mindkettőnek – a könyvnek és a filmnek – vannak kisebb-nagyobb hibái. A könyvet sokan azért nem szeretik, mert hosszúnak tartják a „séta” részét, és néhány jelenet nem túl eseménydús. Szerintem viszont ez nem igaz, mert így egész a történet. Legjobban az nem tetszett a filmben – a könyvben másképp van –, hogy a fehér város ostrománál elvették az emberiség nagy győzelmét azzal, hogy a holtak serege legyőzi az orkok hadát. És még nagyon sok jelenetet kihagytak, és még a kész filmből is sokat kivágtak, hogy rövidebb legyen egy-egy film. Így is a három film összesen 9 óra. Nagyon sok előzmény készült hozzá, azokat is olvastam, vagy fogom olvasni.

Nekem mindkettő tetszett, de főleg a könyv – aki szeret olvasni, és szereti a mitikus világokat, annak melegen ajánlom mindkettőt.

*Három Gyűrű ragyogjon a tünde-királyok kezén,
Hét a nemes törpök jussa, kiknek háza cifra kő,
Kilencet halandó ember ujján csillantson a fény,
Egyet hordjon a Sötét Úr, szolganyáját terelő,
Mordor éjfélete földjén, sűrű árnyak mezején.
Egy Gyűrű mind fölött, Egy Gyűrű kegyetlen,
Egy a sötétbe zár, bilincs az Egyetlen,
Mordor éjféket földjén, sűrű árnyak mezej.*

Gulyás Zsombor 10.A

Kiállításom kollázsokból és olaj-, vászonképekből a Semmelweis Egyetemen

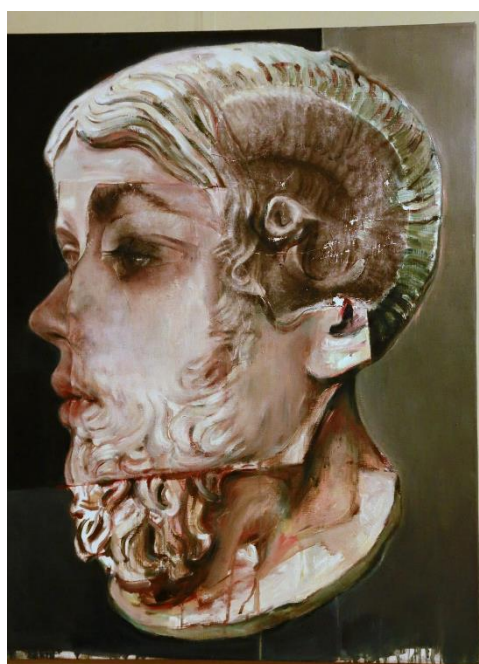
Gulyás Gabriella orvosi könyvtáros barátom segítségével felkérést kaptam egy kiállítási lehetőségre a régóta művészeket bemutató klasszicista stílusú, patinás Semmelweis Szalon termeiben. A két teremben látható alkotások között szerepeltek majdem tíz éve készített munkáim és a legfrisebbek is. A megnyitó nem hagyományos, boros-pogácsás rövid megnyitószöveges esemény volt, hanem valóban takarta a Szalon fogalmát,

beszélgetős, koncerttel egybekötött estén vehettek részt a kedves meghívottak. A műsor után a képek megtekintése mellett pedig kávé, tea, borok, finom ételek és gyümölcsdesszert fogadott mindenkit. Örömmel találkoztam a megnyitón Dr. Zántó Edina igazgatónővel, aki megtisztelt jelenlétével, néhány művész kollegával és persze a Semmelweis Egyetem egyik vezetőjével.

Dr. Kellermajer Miklós dékán és Kővári Orsolya író nyitotta meg a kiállítást. A dékán úr Picassot idézte, mely igazán hízelgő, miszerint a művészet szemfényvesztés, mely nagyon közel hozza az igazságot. Szerinte a tudós, az orvos, a művész mind az igazság keresésén fáradozik, saját eszközeivel.

Egy kis életrajz, ha nem bánjátok☺ Dégen, egy Fejér megyei településen töltöttem a gyerekkorom, itt éltek egykor a Festetics birtok lakói is. Nagy hatással van rám a mai napig a Festetics kastély, amely a Nemzeti Múzeum kicsinyített mása, és pont ebben a faluban van. Édesapám sok kiállítást szervezett itt, jónéhány művészt megismertem ezáltal, így befolyásolták a későbbi pályaválasztást. Anyukám rajztanár volt, ez is segített persze. Mindig sok embert rajzoltam, már egészen kiskoromtól kezdve, ez a figuralitás meg is maradt a mai napig. A Képzőművészeti Egyetem festő szakán diplomáztam 2005-ben, 14 éve. Akkorra már

kialakult az elég erős, testképeket, arcokat, karaktereket mutató képi világom. Ezt követte egy modellemről készült sorozat, amely tíz évvel később egy bőrgyógyász doktornőnek annyira megtetszett, hogy meghívta a képeket a Klinikára kiállításra.

Nagy élmény volt egy közelmúltban készült képem leleplezése is, amely immár a 125 éves Bőrklinika tulajdona. Ez a kép egy porté arról a modellről, akinek a testét több mint kétezer anyajegy borítja, és akit tíz éve is megfestettem. A Klinikával való kapcsolat már a főiskolai évekre nyúlik vissza az anatómia szeretete kapcsán. Egyik kedvenc tantárgyam volt a főiskolán. Nagy öröm volt ezért is kiállítani az orvostudomány fellegvárának legszebb termeiben.

A főiskolán először klasszikus grafikai technikákat tanultam, rézkarcot, hidegtűt, litográfiát stb. Ezek technikailag elég bonyolult eljárások, bár nagyon szép eredménnyel zárulhatnak. Mégsem éreztem elég szabadnak, így mestert és osztályt váltottam, átmentem a festőkhöz. Itt kezdtem el jobban megtalálni egy egyedibb hangot, persze még pár év kellett hozzá, hogy eljussak egy olyan stílushoz, amivel már tudnak azonosítani. A diploma után jött egy még nagyobb szabadságérzés, amikor már nem az iskolában, hanem az életben kell helyállni... Először fura kicsit, de ha kapsz visszajelzést, ami a kitartásod, munkád igazolása, nem lesz gond. Elkezdtem másfajta

technikákkal is kísérletezni, ilyen a kollázs (ragasztás, rajz, fetmény együtt) és később a transzfer technika (egymásra ragasztott laser print rétegek). Itt sok a véletlenszerűség a technika jellege miatt, ami megengedi, hogy olyan formákat is építs a képbe, amiket azelőtt egyáltalán nem is terveztél – mondjuk egy lomtalanítás alkalmával találtál egy régi lemezborítót vagy egy múlt századi tárgyat, és pont belepasszol abba a témába, ami foglalkoztat... így azért fel tud halmozódni pár doboz tárgy, amit bármikor fel lehet használni.

Szeretnék átadni a közeljövőben valamit ezen technikák közül a diákoknak, hogy megtapasztalják kicsit a kortárs művészetben használatos eszközöket, újdonságokat.

Verebics Kati képzőművész, művészet tanár

Kiállítások a tárlóban

Mint minden tanév elején, idén is a tanévnyitóval, az iskolakezdéssel és az ősszel kapcsolatos versekből, szövegekből, képekből készült kiállítással kezdtük a sort a kiállítási tárlóban.

Ezt követte az 1848-49-es magyar forradalom és szabadságharc leverését követően kivégzett aradi vértanúkat megidéző kiállításunk, a témához illő korabeli szövegekből, versekből, képekből és a vértanúk életrajzaiból válogatva.

Következő kiállításunkkal a 90 éve született erdélyi – Magyarországon is nagyon ismert és közkedvelt – magyar költőről, Kányádi Sándorról, és a szintén 90 éve született, többek közt az irodalmi Nobel-díjjal (2002) is kitüntetett magyar íróról, műfordítóról, Kertész Imréről emlékeztünk meg.

A 63. évforduló alkalmából jelenleg az 1956-os forradalmat fotókkal, szövegekkel és versekkel megidéző kiállításunk látható a tárlóban.

Az újság eredeti címe: Fáy Irka -

Az iskola weboldala: <http://www.fayamszki.hu/>

1095 Budapest, Mester utca 60 – 62.

OM azonosító: 203031

Telefon: + 36 – 1 / 215 – 3177

Felelős kiadó: Dr. Zántó Edina igazgató

Szerkesztő: Árgyelán Ibolya

A 152. szám (2019. szeptember – október) elkészítésében közreműködtek:

Balogh Zsombor (11.D); Bolyky Barna (11.A); Czifferszky Tamás (12.D);

Csókásné Gémesi Ildikó; Gáspár Koppány (9.D); Gordea Alexander (9.C);

Gulyás Zsombor (10.A); Hajdu Bence (15.B); Hegedűs Judit; Jóba Dávid (12.D);

Kaszás Judit; Kovács Domonkos (14.A); Kővári Márkó (11.D);

Nagy^oBálint^o(10.A); Naszáli Norbert (10.B); Parti Gáborné; Szabó Bálint (15.B);

Szabó Dávid (9.C); Uri József András (9.C); Verebics Katalin; Zántó Edina;

Zsiák^oGergely^o(12.C)